

det, man vil gøre om f.eks. 14 år, hvis det igen skulle ske, at Socialdemokratiet stemmer forkert, som de gjorde i går.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der er jo redegjort for baggrunden for, at vi behandler beslutningsforslag nr. B 166, så det skal jeg ikke uddybe nærmere.

At der bliver vedtaget et lovforslag, som et flertal ikke ønsker vedtaget, på grund af en fejl ved stemmeafgivningen om lovforslaget, har vi jo et fortilfælde af. Den 30. maj 1986 kom Folketinget også ved en fejl under stemmeafgivningen til at vedtage lovforslag nr. L 259, og da valgte man den model, som også er valgt i dag, nemlig at der blev fremsat et beslutningsforslag, B 154, som ophævede den af Folketinget ved tredje behandling truffene beslutning. Vedtagelsen af beslutningsforslaget indebar, at lovforslaget ikke kunne anses for vedtaget og derfor ikke skulle stadfæstes, og derfor bortfaldt lovforslaget ved Folketingets hjemsendelse. Efter Justitsministeriets opfattelse er der intet forfatningmæssigt til hinder for, at denne fremgangsmåde igen kan anvendes, således at Folketinget ved en folketingsbeslutning ophæver vedtagelsen af L 218, som blev vedtaget i går.

Hr. Aage Frandsen har beskrevet, at der i den statsretlige litteratur er nævnt et alternativ. Men det alternativ forudsætter altså også, at der fremsættes og vedtages et beslutningsforslag, der opfordrer statsministeren til ikke at indstille lovforslaget til stadfæstelse, og vedtages et sådant beslutningsforslag, betyder det, at det bortfalder, fordi det ikke stadfæstes inden for den 30-dages-frist, som er nævnt i grundlovens § 22. Denne måde at gøre det på er efter Justitsministeriets opfattelse ligeledes i overensstemmelse med statsretten, så der er altså to muligheder.

Jeg vil imidlertid godt tilkendegive på regeringens vegne, at begrundelsen for Folketingets behandling af sagen er, at der skete en fejl ved stemmeafgivningen. Fra regeringens side mener vi, at udgangspunktet bør være, at så skal sagen også løses af Folketinget ved fremsættelse af et beslutningsforslag af den karakter, vi behandler i dag, og som også er kendt fra den 30. maj 1986, nemlig et beslutningsforslag, der ophæver resultatet af den fejlfeststemning, som fandt sted i går. Det er også vores opfattelse, at det bør være udgangspunktet for fremtidige sager.

Christian H. Hansen (DF):

Jeg skal blot sige, at da L 218 blev vedtaget i går, var vi tilfredse i Dansk Folkeparti. Vi havde støttet forslaget ved førstebehandlingen og støttede det under udvalgsarbejdet. Jeg kan forstå, at der var nogle, der ikke var så tilfredse som Dansk Folkeparti, da vi gik fra salen, men det er jo, hvad der kan ske.

Men så vil jeg sige, at det, det i bund og grund handler om, er, om man accepterer, at der er medicinrester i mad eller ej. Det var der et flertal i går, der ikke gjorde, og nu er der så et flertal, der ønsker, at der skal være mulighed for det. Men vi er i Dansk Folkeparti af den holdning, at hvis Enhedslisten ønsker, at der bliver en udvalgsbehandling eller et samråd, eller hvad der nu kan foretages, skal Enhedslisten have lov til at få det.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg kan sige, at det ønsker vi, fordi vi gerne vil have en lejlighed til at få besvaret de spørgsmål, som bl.a. hr. Erling Christensen ikke ville gå ind i en debat om.

Vi anerkender justitsministerens redegørelse, og jeg er glad for tilkendegivelsen af, at hvis der skal ske en rettelse af en fejl, og et flertal er fast besluttet på, at det skal ske, skal det ske på en korrekt måde.

Men det er jo slet ikke det, der er problemet. Næh, problemet er politisk. Vi forstår simpelt hen ikke, hvorfor flertallet ikke benytter den mulighed, som nu ligger foran os, for at få genindført forbudet mod medicinrester, og vi har aldrig forstået, hvorfor flertallet nogen sinde gik ind for den tankegang, at man skal acceptere medicinrester i fødevarerne.

Hr. Touborg citerede ministerens programmerklæring i Fyens Stiftstidende, hvor ministeren sagde, 3 dage inden hun blev ny fødevarerminister, at det var noget luskeri, der havde fundet sted, da man afskaffede forbudet mod medicinrester, og ministeren sagde også, at det kunne ikke hjælpe, at den daværende fødevarerminister blev ved med at gentage sin påstand om, at ændringen ville give renere mad. Men nu må man altså forstå, at den programmerklæring, ministeren kom med om renere fødevarer, var altså en programmerklæring, der gjaldt, dengang ministeren ikke var minister. Da ansvaret for fødevarerne blev lagt på ministerens skuldre, stod disse flotte målsætninger altså ikke længe til troende, og det synes jeg er en ubehagelig erkendelse at drage.